

[Socialministeren.]

overvejelse af, hvordan vi bedst kan realisere eller leve op til det, som bør være målsætningen.

Jeg tror ikke, at vore opfattelser kan være så forfærdelig divergerende, når det drejer sig om en målsætning. Når der er tale om problemer, der manifesterer sig i manglende forudsætninger for at fungere inden for rammerne af det til enhver tid herskende samfundsmønster, må vores opgave være at søge at give den enkelte de muligheder eller forudsætninger, der er afgørende herfor erhvervsmæssigt, helbredsmæssigt, holdningsmæssigt, ja, socialt i bredeste forstand.

Skal vi derimod drøfte metoder, kan forskellige opfattelser gøre sig gældende. Jeg behøver næppe at understrege, at hele resocialiseringsproblemet i forbindelse med narkotikabekæmpelsen er særdeles kompliceret, og noget helt centralt i denne forbindelse er vore muligheder for at bevare kontakten med klienten med henblik på at opnå og udbygge hans motivation for afvænnning.

Problemet for mig er her det enkle: skal vi være restriktive i vores politik og begrænse vores indsats til det klientel, der på forhånd har en gunstig diagnose som følge af, at de accepterer et i og for sig naturligt krav om umiddelbar afståen fra enhver forbindelse med narkotiske stoffer, eller skal vi være så fleksible, at vi anlægger en medmenneskelig forståelse af, at vi må være forberedt på at tage skuffelser?

For mig kan der ikke være tvivl om svaret. Vi må sikre os en så bred kontakt som muligt og derfor ikke være fordømmende, ja, diskriminerende i vores narkotikapolitik. Det betyder selvfølgelig ikke, at jeg positivt kan støtte, at vore behandlingsinstitutioner danner ramme om salg og videreförhandling af stoffer, men jeg er af den opfattelse, at en politik, der effektivt skal kunne forhindre dette, vil skade mere, end den vil gavne. Kort sagt, ved at bevare den størst mulige berøringsflade med narkomaner mener jeg, at vi gør det bedst mulige for at yde en effektiv bistand og bekæmpe problemet.

Jeg kan derfor ikke give tilsagn om iværksættelse af restriktive foranstaltninger, der 100 pct. vil kunne hindre, at der kommer narkotiske stoffer i vore behandlingsinstitutioner, men jeg er naturligvis villig til at se på, om det i de enkelte tilfælde måtte

være muligt at begrænse en overhåndtagende handel med narkotika, uden at man derved mister kontakten med klienterne.

Ellen Strange Petersen: Jeg vil gerne sige tak til ministeren for svaret. Jeg forstod på det, at ministeren er villig til en videre drøftelse af forholdene eventuelt i narkotikaudvalget og også villig til at se på de enkelte forhold.

Jeg er fuldstændig enig med ministeren i, at der kan ses på narkotikaproblemet på mange måder. Men jeg tror, vi er enige om, at det, det gælder om, er at hjælpe de unge ud af misbruget, og så tror jeg, at det er meget farligt og uhensigtsmæssigt at have et sted, der ligesom fungerer som et fristed, og hvor man samler mange narkomaner. Jeg mener også, at det er uheldigt, at man ikke samarbejder med politiet. Jeg tror, alle har ønske om at hjælpe narkomaner med at komme ud af misbruget, og dette sted kan i hvert fald virke som en hjælp for narkomanerne til fortsat misbrug.

Jeg vil gerne henvise til, at man også i Århus en overgang havde de samme vanskeligheder med på én gang at holde kontakten med narkomanerne og hjælpe dem og samtidig hjælpe dem med at komme ud af misbruget. Der har man set sig nødsaget til at ændre behandlingsformerne, og jeg vil bede ministeren overveje, om man dog ikke også bør gøre det i København.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Auken* til undervisningsministeren:

„Agter ministeren at overveje at lempe immatrikulationsbetingelserne ved universiteterne, således at danske arbejdere sikres samme muligheder for studier her i landet, som de har ved svenske universiteter?“

Skriftlig begrundelse.

Baggrunden for spørgsmålet er, at Københavns universitet i sommer har afslået at immatrikulere to danske arbejdere, som begge havde opnået immatrikulation ved svenske universiteter. I det ene tilfælde fik en arbejdsmand afslag på en ansøgning om tilmelding til samfundsfagstudiet, selv om han havde fået adgang til det tilsvarende studium ved Gøteborgs universitet. I det